

מבחר כותבים

אסופת שירים וסיפורים קצרים לחג השבועות ה'תשפ"ה

אגודת אנשי הספרות והשירה בישראל (ע"ר)

Dagesh - The Israeli Writers and Poets Association

לבן

אסופת שירים וסיפורים קצרים לחג השבועות ה'תשפ"ה
מבחר כותבים

אגודת אנשי הספרות והשירה בישראל (ע"ר)

Dagesh - The Israeli Writers and Poets Association

לבן

אסופת שירים וסיפורים קצרים לחג השבועות ה'תשפ"ה
מבחר כותבים

לבן | מבחר כותבים
White | Various Writers

עיצוב הכריכה: שלומי יואב אטיה
עיצוב ועימוד: אלירן דיין

ניקוד והגהת השירים והסיפורים באחריות הכותבים בלבד!

מהדורה ראשונה – ה'תשפ"ה 2025

© 2025 כל הזכויות על היצירות המופיעות באסופה זו שמורות למחברים

© 2025 כל הזכויות על האסופה והפקתה שמורות

לדגש – אגודת אנשי הספרות והשירה בישראל (ע"ר)

dagesh.association@gmail.com

www.dagesh-writers.org.il

סדר השירים והסיפורים

- 9 ..... **חלום בלבן** | עמית דרבקינ-חן
- 11..... **ריח כביסה לבנה** | דנה אדרי-פינבלט
- 12..... **אזור הדמדומים הוא לבן** | רוברט גרנטין
- 15..... **לירוק** | מינה גורל
- 16..... ***** | שולה ברנע
- 17..... **נחבא מן העין** | תמר דוד-כריספי
- 18..... **יש לו מובן** | ורד סיידון
- 19..... **לבן כמו במעמד הר סיני** | ראובן פרומר
- 21..... **השלג של פריז** | דפנה חיימוביץ'
- 23 ..... **כנאפה לבן** | דנה אדרי-פינבלט
- 25 ..... ***** | שירה בז
- 26 ..... **שחור-לבן** | טל הולצמן
- 28 ..... **חושב על לבן** | שלומי יואב אטיה
- 29 ..... **מלאכים יש בשמיים** | רויטל קלם

- 31..... **גלגל החיים** | יאנה סיטרמן־לסרי
- 32 ..... **שער לבן** | דנה אדרי־פינבלט
- 34 ..... **לבן** | מיכל ברזילי
- 37 ..... **שמלה לבנה** | צ'רנה שולמנוביץ'
- 39 ..... **צילו** | ראובן פרומר
- 41..... **איה היונה?** | תמר דוד־כריספי
- 42 ..... **כחול ולבן** | שירה בז
- 43 ..... ***** | שולה ברנע
- 44 ..... **בכל עת יהיו בגדיך לבנים** | ורד סיידון
- 45 ..... **לובשת חג** | שירלי שמואל

רוצים להצטרף לאגודה שלנו ולהיות בין חבריה?

היכנסו לקישור ומלאו את טופס ההצטרפות:

<https://shorturl.at/BH127>

חלום בלבן

עמית דרבקיין־חן

רֹאית אותה לבוּשָׁה לָבָן,
חולת אֶהְבָּה,
זורחת בְּלוֹבֵן,
עֲטוּפָה בְּתַקוּוֹת לֶבָה הַלָּבָן.

הַכֶּלֶה בְּלָבָן מְכוּסָה
מִשְׁבָּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה,
וְאֵת הוֹלֶכֶת אַחֲרֶיהָ,
שְׂמֻחָה בְּשִׂמְחָתָהּ,
חולֶמֶת בְּלָבָן:
מִי יִתְּנֵנִי חֶתֶן.

אֵת אוֹמֶרֶת לַעֲצֻמָּה:
"עַל מִשְׁכְּבִי בְּלִילוֹת,
בְּקוֹשְׁתִי אֵת שְׂאֵהָבָה נִפְשִׁי."
וּבְלִילוֹתֶיהָ – חֵלֹם בְּלָבָן שׁוֹכֵן,
לִלְבָשׁ שְׂמֵלֶת כְּלוֹלוֹתֶיהָ,
עִם פֶּרֶחַ
הַצּוּמֵחַ בֵּין אֲבָנֵי הַיּוֹם.

ואמר שומעת תפלתך,
ומעלה קולה בשמים:
"ישיש עליך אלהיך,
כשושן חתן על כלה".

ריח כביסה לבנה דנה אדרי־פינבלט

ריח של כביסה מרחף על מושב רוח שוכב
הוא חודר לי את האף מדגדג לי את הגב
הכביסה לה מתנדנדת ברקוד לכן בוחק
ולעור שלי חודרת בריח מחבק

הסדינים קופצים כבדים הם ארזים ולבנים
מפת שלחן רקומה בימים נושנים
אליה מתקרבת מתפשטת מריחה
רעבה מזכרונות של ריח ארוחה

אין כמו כביסה על חבלים
מתנפנפת ברוח החמסין
כדי להזכיר ושכונה עם קולות וצלילים
ושדות פרחים בריח הנסמין

אזור הדמדומים הוא לבן

רוברט גרנטין

פעם או מאז ומתמיד, לא אהבתי את הצבע הלבן. לבן מתקשר אצלי עם חולצות בטקסי זיכרון, עם קירות שצריך לסייד (אני נשען על הקירות, ומשאיר סימנים מהרחוב) וכמובן, יש את ההקשר שבא מהתודעה קולקטיבית: בתי חולים.

עם כל אלה, יש לבן חיובי: לבן של מלאכים, שמדי כמה זמן לא ממחר לשלול את קיומם. ייסלחו לי ג'ורג' קרלין המנוח, וריקי ג'רוויס שעדיין חי, אני כן מאמין שבשביל לעבור בחיים האלה; מה שאחליט שהם יהיו; כדאי בשלב מסוים לפתח אמונה במלאכים.

יש הקשר בין בתי חולים, ללובן של המלאכים. שמעתי לא מעט על התייחסות לרופאים כאל מלאכים. הייתי אצל הרבה רופאים, במספר סניפי הגוף. מתוכם יש שתיים-שלוש, שהייתי מכנה אותם בשם התואר "מלאכים". השאר הם במקרה הטוב "שומרי הסף", "פקידים" של הסיכוי לבריאות, ולא הבריאות עצמה. במקרה הרע ובכן, אשאיר זאת ליכולת הדמיון שעדיין יש לבני האדם.

רוב הרכבים בארץ הם בצבע לבן. יש לכך סיבה פרקטית שמסכים איתה: הדבר יותר זול, פחות סיבוכים ביורוקרטיים ואני תמיד בעד להנמיך עם הביורוקרטיה. איכשהו אחידות הצבע, תורמת גם ל"שייכות בכביש". מצד שני, לובן הרכבים גורם לשעמום בעיניים.

לעמוד בפקקים ושמימין, משמאל, מאחורה, מקדימה יהיה רוב לבן; יש לכך מחשבה משעשעת על ניצחון הלבן, גם בדבר מכני כביכול. כשהעין שלי רואה מונוכרום שלא זו, הדעת מתחילה לאט-לאט לצאת מהמוח.

לפי ההשערות המוח הוא וורוד.

המונוכרומטיות הלבנה נמצאת גם בדגל ישראל. הרקע הלבן ההוא, משמים את החושים. בדומה ללובן של דגל יפן, שגם הוא בעיני חוסר

יצירתיות אסתטית; ביחס לאומה שנודעת בתוצרים צבעוניים כגון: מאנגות, אנימות, משחקי מחשב שממש משתלטים על חושי האדם.

לובן הדגלים האלה, גורם לי לחפש עניין בדגלים אחרים: אוסטרליה, ספרד וכמובן המדינה שישראל לא יכולה לה – ארצות הברית. יכול להיות שמדובר בתסמונת "אורזי מזוודות", שחנוך לוין היטיב לתאר אותה.

*****

מלבד המלאכים, סוגי הלבן שעליהם הרהרתי הם חומר. אחרי תהייה ארוכה בדבר, הגעתי להבנה שיש לבן שהוא מופשט לגמרי והוא אזור הדמדומים. האזור הוא כל מה שקשור להמתנה שבאה, אחרי שזמנים משמעותיים מאוחסנים בקפסולות. קפסולות שבאות בתמונות מהגלריה בפלאפון, בתמונות פיזיות לאלה שרוצים להגביר את ההיאחזות במה שעבר, וקרעי זיכרונות בדיזולב.

אני כל אלה.

לצירוף "אזור הדמדומים" יכולה להיות קונוטציה מאיימת, כגון סדרת הקאלט "the Twilight Zone", שבה כללי המציאות כפי שנתפסים אצל הרוב מוחלפים באי יציבות והשמטת ההיגיון, וזאת לטובת התמסרות לפרדוקסים שמתעקשים להיות בצל. אחרת האדם עלול להשתגע. הדבר גם מתקשר למצב, שבו נדמה שהשיא בחייו של האדם נמצא מאחוריו.

הרבה פעמים ניסיתי, ובאמצעים שיש כיום גם הצלחתי לחמוק מאותו לבן אמורפי. חשבתי שהנה אני ממלא את הלבן בצבעים, באותיות, בשחזור זיכרונות על ידי דיבור בעל פה, או בערבובם באלכוהול. נוצרו תנאים שבהם זמנית הגוף שלי אמור להיות במצב לבן. והחווייה היא צלילות נוראית.

מצב שבו כל הזמן התודעה על כפתור "הדלק", הוא מצב בלתי נסבל. באותה מידה שבו התודעה על מצב "טשטוש" הוא בלתי נסבל. לא

לשווא אברהם חלפי כתב את השורה: "אז מה אם בן אדם הוא קצת שיכור?". השכרות עוזרת לאלחש את העובדה שאני יכול להימצא פיזית רק במקום אחד. הדרך לשהות באזור הדמדומים כרוכה בעזרים כימיים: מאלכוהול, דרך נרקוטיקה במרשם, ועד צריכת סוכר.

על פי ניסיוני, יש דרך יציאה מאותו אזור הדמדומים. היציאה כרוכה ביצירת אזור השחר. יהיה זה אזור דמיוני, אבל הוא חייב להיווצר במוח. ההיווצרות היא על ידי תיאור האזור בדיבור, על ידי התעקשות שהוא יתקיים. מאז ומתמיד לא אהבתי את הצבע הלבן, והעובדה שבו נכללים כל הצבעים.

לירוק מינה גורל

מי חרוץ לכנים
סוערים במעינותי
רוחשים
הופכים
ללחה שיוצאת
מהראות
רציתי לירק את כל הלכן
אכל הרי הוא חלק ממני
עדיף לעשות אתו שלום
להשאירו
בין הצלעות
בקטן
למת לו
להשאר.

שולה ברנע

הינומת פלה אוֹפֶּכֶת
לצד תְּסִיסֵת קֶצֶף הַבִּירָה,
גְּלִי הַיָּם הַצָּחִים,
מִלְחָכִים לָכֵן מַצָּעִים רִיחָנִי,
טֶהֱרַצַּח יִלְדוּתִי-סִימָנִי חַיּוֹת מְלַבָּבִים,
כְּנָגֵד חֲנֻוֹן פֶּסִיד
תִּכְרִיכִים,
תּוֹלְעָה וְרִמָּה
מָוֶת.

נחבא מן העין

תמר דוד־כריספי

טַהַר הַבְּגָד הַלָּבָן
מְלֹנֶה אֶת הַסָּגִים,
תַּפְלָה הַבּוֹקֶעַת
מִבְּתִי הַנִּנְסָה
בְּשִׁלְל עֲגוֹת,
פִּשְׁטוֹת הָעֶבֶר
בְּגֵד לָבָן שֶׁל שַׁבָּת
זִכְרוֹן רְחוֹק
הַתְּחִלָּה בְּאֶרֶץ
גְּדוּשׁ בְּבָגָדִים בְּשִׁלְל צִבְעִים
וְהַלָּבָן נִחְבָּא מֵהַעֵין
כְּתוּבָה לַתְּקִנָּה שֶׁהִצְטַבְּעָה
אֵךְ טָרָם נִכְחָדָה!

יש לו מובן ורד סיידון

ברור, מכּוֹן

לא מִגֵּן

יש לו מוֹכֵן

צִבֵּעַ לָכֵן

כִּהִיר וְנִהִיר

מִזְכֵּה וּמֵאִיר

בְּכָל פֶּלֶךְ נִעִיר

גַּם סָב גַּם צִעִיר

לוֹבָשִׁים הוֹדֵם

מְלוֹא כְבוֹדֵם

הִלָּה עַל בְּדֵם

מִתֵּר פְּכֵדֵם

צִבֵּעַ נְאוֹר

קֶסֶם נְאוֹר

קוֹל שֶׁל מִזְמוֹר

יֶלֶד טְהוֹר

לבן כמו במעמד הר סיני

ראובן פרומר

...והנה עוד דוגמא אחת להבדל שבין משפחתו שלו, של אברהם לוי לבין זו של אשתו, נעמי גלוק: הלובן הבוהק של הלבנים – התחתונים והגופיות – בבית הוריו של אברהם לוי כלומר אצל אימו שלו, יפה (ג'מילה) לוי היה הרבה יותר בוהק מאשר אצל הגלוקים. זה לא אומר שהייקים אינם נקיים. חס וחלילה! אבל אצל אימו, בלבן שלה, אפילו מכונת כביסה לא הייתה יכולה להתחרות ומכונת כביסה הייתה להם למשה וליפה לוי הרבה אחרי שהייתה כבר אחת כזאת אצל הגלוקים אצל פרופ' הנס ואשתו רחל.

והנה סיפור קצר להמחשה: כחודשיים לאחר החתונה יצא אברהם לוי למילואים. תנעמי – שמשרת אתו באותה מחלקה במילואים כבר יותר משלוש שנים – פנה אליו לפתע במקלחת ושאל: "תגיד לוי זה נכון שהתחתנת בינתיים מאז הפעם האחרונה שהיינו במילואים בקו בבקעת הירדן" ומבלי לתת לאברהם לוי הזדמנות להגיב הוסיף תנעמי בנחרצות: "רואים!" תוך שהוא סוקר־סורק מכף רגל ועד ראש את אברהם לוי העומד לפניו בתחתונים ובגופיה והמגבת האפורה – הארוגה משבצות אפור־לבן גדולות אותה קיבל עם גיוסו בבקו"ם ומאז אינה עוזבת אותו כל אימת שהוא לובש מדים – תלויה לו ברישול על כתפו.

אברהם לוי שנבהל מהתקפת הפתע ונדהם מן הניחוש המדויק היפנה באופן אינסטנקטיבי את מבטו אל התחתונים בכוון מפשעתו מחפש את מה שאולי ראה תנעמי ואשר הסגיר את העובדה שהוא אברהם לוי כבר אינו רווק ושבאמת הוא התחתן בינתיים מאז הפגישה הקודמת שלהם במילואים לפני כחצי שנה בקו בבקעת הירדן ומכשלא גילה שום דבר על הבגדים שלבש אשר היה יכול לשמש רמז או אות לשינוי הסטטוס שעבר מאז, התעשת אברהם לוי ושאל בחרדה כבושה: "מה רואים? איך ידעת?" בעודו תוהה בליבו היכן בכל זאת טמון רמז תנעמי שבקושי עצר עצמו מלצחוק הישיר מבט אל אברהם לוי ופתר את החידה: "מה

פירוש איך רואים? הרי אתה עצמך תמיד השווצת לפני כולנו בכך שהלבנים שלך הם הלבנים הכי לבנים בכל המחלקה, בכל הגדוד, בכל הצבא... שכחת כבר? ועכשיו תראה את הצבע שלהם! אתה לא רואה בעצמך שזה לא אותו דבר? אפילו שלי כבר יותר לבנים משלך! אז ברור שזו כבר לא אימך היא זו שמכבסת לך. אז מה? באמת התחתנת? איך קוראים לה? שלח את אשתך ללמוד אצל אימך איך מכבסים לבנים!". אגב, באותם רגעים פניו החיוורות של אברהם לוי היו יותר לבנים אפילו מהתחתונים של תנעמי...

לשמחתו של אברהם לוי נעמי גלוק באמת למדה במשך השנים גם כמה דברים מאימא שלו והלבנים שלבש בתקופת נישואיהם, עם הזמן, בכל זאת הלכו והתקרבו כמעט לדרגת הלבון שהוא זכר מהבית. "כמו במעמד הר סיני" כפי שאימו הייתה נוהגת לומר...

אימו שלו הייתה בכל זאת מספיק קורקטית על מנת שלא לומר מילה בעניין הזה. מעולם.

ועוד מסקנה חשובה אחת ניתן להסיק מן הדברים הללו: שום לימוד ואימון לא יכולים לייצר איכות או יכולות כמו זאת שמועברת בתורשה דרך הגנים של הסבון החאלבי הכי טוב בעולם...

השלג של פריז דפנה חיימוביץ'

השֶׁלֶג שֶׁל פְּרִיז
מֵלֵא "שְׁאֵרֵם".
הוּא נֶעְרֵם
בְּשׁוּלֵי שְׂבִילִים
בְּעֵלְעֵלִים קִלְלִים
מִרְחֹף
בְּאוֹר הַלֶּבֶן
נְעִים
עֵלָה בְּעֵלָה.

נוֹגַע לֹא נוֹגַע
בְּצִמְרוֹת עֶרְמוֹת
שֶׁל עֲצֵי עֶרְמוֹנִים
בְּרוֹחַ
מִתְנַגְּנִים
פְּתוּמֵי שֶׁלֶג
לְבָבָנִים
בְּכִיפֵר דּוֹפִין.

כְּנוּצוֹת שְׁקוּפוֹת
מְלֻטָּפוֹת
רָאשֵׁי פָּנִים,
מַעֲטָרוֹת אֶת
גְּגוֹת פְּרִיז
כֶּלֶם
מֵלֵאִי "שֶׁאֵרֵם".
לְאַט־לֵאט
נְמוּג וּנְעֵלָם
בְּכִיכָר דּוֹפִין.

כנאפה לבן

דנה אדרי־פינבלט

רוכל בשוק צועק רק היום
עגבניה תביא אתה את השלום
כנאפה לבן עובר שיוזף
פרחה צעירה מענטזת ת'גורף

שזייק פרות בטעם של קיץ
אשה יפה עם טי שרט וטיץ
זקנה כפופה סוחבת סלים
וילד קטן נשמה מיצי ברד פחלים

(פזמון)

בשוק של מחנה
כל יום זה תגיגה
צריד רק לשוטט
לטעם פרוסת עוגה
תן חינך שלום מה יש?
פה במחנה אין ממך להתבייש

עֲנָבִים יִרְקִים בְּמַחִירִי סוּף עוֹנָה
גִּרְעִינִי רִמּוֹן מְתוּק לְדוֹדָה שְׁמִנְמִנָה
כּוֹס שֶׁל בִּירָה קָרָה לְשֹׁכֵר אֶת הָחֵם
בֵּיס מֵאֲבֵטִיחַ יֶרֶק בַּחוּץ בְּכִנִּים אֶלֶם

(פזמון)

בַּשּׁוּק שֶׁל מַחְנָה
כָּל יוֹם זֶה תְּגִיגָה
צָרִיד רַק לְשׁוּטֵט
לְטַעַם פְּרוֹסֶת עוֹגָה
תָּן חֵיוֹד שְׁלוֹם מָה יֵשׁ?
פֹּה בְּמַחְנָה אֵין מִמִּי לְהִתְבַּיֵּשׁ

רוֹכֵל אֶסֶף סְחוּרָה סוֹגֵר אֶת הַדּוּכּוֹן
אֲנָשִׁים הַבִּיתָה חוֹזְרִים נִגְמָר לָהֶם הַזְּמַן
הַשּׁוּק נִסְגָּר מִהֵר מְדַלִּיק אֹרוֹת חֲשֵׁמֶל
צָעִירִים מִיָּד יִגִּיעוּ וְתַחֲלִיל פֹּה קֶרֶןֶקֶל

(פזמון)

בַּשּׁוּק שֶׁל מַחְנָה
כָּל יוֹם זֶה תְּגִיגָה...

שירה בז

לבִּישְׁתִּי לֶבֶן
מְאוֹד תְּגִיגִי
וְלֹא אֶפְיְנִי,
הוֹסַפְתִּי מֵעַל צְעִיר טוֹרְקִיזִי
וְאֵף חֲטָאתִי בְּסִלְפִי
וְנִצָּאתִי לְדַרְכִּי
לַעֲשׂוֹת שְׁלוֹם
אֲכַל עִם מִי?
וּמֵהוּ בְּכָלֵל אוֹתוֹ שְׁלוֹם
כָּל כֹּף שִׁבְרִירִי?
קֵדֶם כָּל עִם עֲצָמִי
וְסָבִיבִי,
רָגַע לִפְנֵי הוֹשָׁטַת הַיָּד רַחוּק וּמַעֲבָר
לְהַגִּיר דָּגָל לֶבֶן בְּתוֹךְ עַמִּי.
הֵאֵם זֶה בְּכָלֵל אֶפְשָׁרִי?

שחור־לבן טל הולצמן

יש ימים כאלה,
הכל נשחר, אפלה
מזל
שלחו לי מלמעלה כלבה שסחרה
מכשפשת בכל גופה ובפיה ענף של עץ זית
"תשחררי שאזרק לך?"

תודה לאל,
בכל השחור הזה
יש גם מהשחר הזה.

יש ימים כאלה,
הכל נשחר, אפלה בפנים
מזל
שלחו לי מלמעלה ילדה בשמלה לבנה
בבישנות לכסא הבטיחות עולה
"היום זה יום התנה?"
תודה לאל,
בכל השחור הזה
יש גם מהלבן הזה.

יש ימים בָּאֵלֶּה,
הַכֹּל נֶשְׁחַר, אֶפְלָה בַּפָּנִים וְחֹשֶׁךְ
מִזֶּל
נִשְׁלַחוּ לִי מִלְמַעְלָה קֶפֶה נֶשְׁחַר
קִנְיָן מְקִינָטָה מְבַעֲבֵעַ
וְכֹס קֶרְמִיקָה קִטְנָה
"תוֹסִיף לִי כַפִּית סֶכֶר?"

תוֹדָה לָאֵל,
בְּכָל הַשְּׁחֹר הַזֶּה
יֵשׁ גַּם מִהֶשְׁחַר הַזֶּה.

יש ימים בָּאֵלֶּה,
הַכֹּל נֶשְׁחַר,
אֶפְלָה בַּפָּנִים וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם
מִזֶּל
נִשְׁלַחוּ לִי מִלְמַעְלָה דֹּף לָבוֹן
וּבְרָאשֵׁי נִבְרָאָה מְלָה
"מֵאִיפָה זֶה יֵצֵא?"

תוֹדָה לָאֵל,
בְּכָל הַשְּׁחֹר הַזֶּה
יֵשׁ גַּם מִהֶלְכוֹן הַזֶּה.

חושב על לבן שלומי יואב אטיה

כְּאִשֶּׁר אֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
עוֹלָה רִיחוֹ הַמִּכְתָּה שֶׁל פֶּרֶחַ יִסְמִין הַמִּכָּר.
כְּאִשֶּׁר אֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
עוֹלִים בִּי זְכוֹרוֹת עַל הַכֶּרְבוּר שֶׁיֵּצֵא מֵהַכְּרוּזוֹן הַמִּכָּעֵר.
כְּאִשֶּׁר אֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
מִתְמוֹסֵס עַל לְשׁוֹנִי טַעְמוֹ שֶׁל הַסֶּכֶר הַמִּמָּכֵר.
כְּאִשֶּׁר אֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
מֵעַקְצָצָת אֲרוֹמַת הַמֶּלַח בְּחִיכֵים הַמִּבְשָׁרוֹת דֶּכֶר אַחֵר.
כְּשֶׁאֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
אֲנִי נֶזְכֵּר בְּשִׁמְלַתָּה שֶׁל בְּחִירַת לִבִּי בְּלִיל הַכְּלוּלוֹת.
כְּשֶׁאֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
אֲנִי נֶזְכֵּר בְּגִבִּינּוֹת שֶׁל חֵג הַשְּׁבֻעוֹת.
כְּשֶׁאֲנִי חוֹשֵׁב עַל לָבֵן –
עוֹלָה בִּי הַזְכָּרוֹן שֶׁל לֵילָה לָבֵן בְּתוֹךְ תְּלוּם
בוֹ אֲנִי כְּמֵה לִרְאוֹת יוֹנָה צָחוּרָה הַמְחַדָּשֶׁת "שְׁלוֹם".

מלאכים יש בשמיים

רויטל קלם

אדם חכם, ראוי מדי פעם
יציב עצמו אל מול מראה
ימצא נדאי מדות של טעם
אף גם איזו תכונה רעה
אפלו איש ענק הרוח
שפיו ומעשיו נאים
עלול לחטא כמעט בטוח
באי אלו חטאים

כי מלאכים יש בשמים
לכם טהור נקי ונתם
והם זכים וזכים כמים
אבל אנחנו לא כמותם
אפלו אף דוד מלכנו
אשר כמזהו לא היה
חטא בחטא,
חטא לא עלינו
עם אשתו של אורייה.

על פן, תמיד, חובת פלנו
ולו מעט להשתדל
פן, מלאכים, ודאי אין אנו
אך הם צריכים להיות מודל.

גלגל החיים יאנה סיטרמן־לסרי

לִבֵּן שְׁפָתֶיהָ
הִסְגִּיר אֶת הַמְּבוּכָה
בָּהּ שְׂרָרָה
כְּשֶׁהוּא צֶעֶד לְעִבְרָה.
הַכָּחַל בְּעֵינָיו
הַפְּלִיג לְמַחֲזוּת
אֲלֵיהֶם
הִיא
כְּנֶרֶץ
לֹא
מִסְפִּיק
לְהִגִּיעַ.

שער לבן דנה אדרי-פינבלט

לפְעָמִים אֵין לֹךְ כֹּחַ לְקוֹם מִהִסָּפָה הַמַּצְהִיכָה...
כֹּא לֹךְ לְהִשָּׁאֵר כֹּךְ בְּבֵית, מְסֻמָּרְטֶטֶת יִחְפָּה...

עִם שְׁעָר לֹא מְסַרְק וּמֵלֵא שְׁעָר לָכֵן
חוֹלְפֶת מוֹל הַמֶּרְאֶה, מְגִלָּה פְּצֵעוֹן כָּאן וְכָאן

מְרִימָה אֶת הַיָּד, מְסִיטָה אֶת הָאֶף
נוֹתֶנֶת בְּבֵית הַשְּׁחִי הֶרְחָה...
אֶף אֶחָד מִמִּילָא לֹא יִרְגִּישׁ
לְשֹׂאת קֶצֶת מְסִרְיָה...

מְקַרֵּר חֲשׂוֹךְ גְּבִינָה לְבָנָה
וְעֹבֵשׁ יִרְקָרֵק
סִירִים נְקִיִּים בְּמִגְרָה מְחֻכִּים
לְשִׁטְסִירֵי מֶהֱם אֶת הָאֲבָק...

חוֹלְפֶת שׁוֹב מוֹל הַמֶּרְאֶה
מְסִיכֶת חֲיוּךְ מְאֻלָּץ
אִם אֶת לֹא אוֹסֶפֶת אֶת עֲצָמָהּ
זֶה בְּסוּף יִגְמַר בְּשִׁבְעָן...

בְּזוּיֵית דָּלֶת חֹדֶר הַשִּׁינָה
פְּרִיּוֹת מְבִלְגָּנוֹת שְׁמִיכָה לְבָנָה
זוֹכֶרֶת מָטָה נְקִיָּה וּמְאֻרָּת
לִילּוֹת לְבָנָדָר עִם אֻירָה מְשַׁכֶּרֶת

עֲכָשׂוּ הַכֹּל דּוֹמָם שִׁקֵּט
אֵין מִי שְׁפִירִים אֶת הַקּוֹל
וְאֵין מִי שְׁפִירִים אַחֲרָיוֹ אֶת הַגָּרֵב...
בִּפְקָר אֶת יוֹצֵאת לְעִבּוּדָה
אֶכֶּל אֶף אֶחָד לֹא חוֹזֵר אִתּוֹ בְּעָרֵב...

לבן מיכל ברזילי

זה היה בסוף של הביחד, כשהיא עזבה. ביום של סוף החורף, לפנות בוקר. השמים היו צבועים בצבעי מים עדינים בגווני אפור ולבן. הכול היה שקט, כמו עמוד חדש שנכתב עליו סוף ולא התחלה.

רגע אחד חשה הקלה, כאילו חלק מהפאזל שנעדר זמן רב, נמצא סוף. ברגע שאחרי, הרוח נשאה אל אפה ניחוח של אדמה רטובה – ריח של משהו שהלך לאיבוד.

קודם שפגשה את חתנה, הייתה נערה תל-אביבית, להורים יוצאי שואה, שהתגלגלה לחשוב, שחופש הוא ריק נפשי. שעצב בסיסי ילווה אותה לקיצה. שחתנה יגאל אותה.

בדירה הריקה, כתבה: "אתה היית הגבר, שידעתי שהוא אוהב אותי. אבל לא הייתי שקטה. אני נושאת עימי המון מטען. יש בי קולות שאומרים לי שאני לא יודעת לאהוב. אני צריכה להמשיך ללכת. זו רק תחנת ביניים, שהלב רצה שתהיה תחנה סופית."

בסוף של הביחד, בסוף של הבעבע. מול קיר לבן חשוף, משתק. החלטה לקפוץ.

השקט בדירה היה כבד, אבל לא מפחיד. היא תצטרך למלא את הדף הריק בסיפורים חדשים, בזיכרונות חדשים, באהבות חדשות. אותו רגע דק ומורכב של ציפייה לקשת הצבעים שתפרוץ מתוך הצבע הלבן.

כך היא כתבה: "כשפגשתי בו הוא גילה לי שאני יפה וגם מצחיקה. הוא באמת רצה לישון איתי כל לילה. אני, שהודפת חרדה. אני, שעושה דברים בתנועות חדות. ולו יש אורך רוח.

נחמה התגנבה אלי. המצוקה המציקה והדביקה כל-כך, נשלה ממני לאט. יכולתי לקפוץ מאושר. הוא מחושב, הוא מקשיב. הוא לא נחפז. אני מוכנה בזמן. מפזרת טישיו ברחבי הבית, משאירה כלים בכיור, מתנפלת על האוכל."

הוא מדבר לאט, מסתכל בעיניה, אוחז בידה.

באחד הימים שקדמו לפגישה, בחלום צלול, ראתה בחורה נחמדה בשמלה לבנה, קצת שמנה, רכובה על אופניים גדולים וכבדים. היא רדפה בשדה פתוח אחרי בחור, שהיה על משהו דמוי כדור פורח. היה לה שיער ארוך זהוב. היא הגיעה אליו. הוא התכופף. פיותיהם נגעו והם התנשקו. הם מאוד התאימו, כבר מהנשיקה הראשונה. זה היה מאוד מפליא. בלי לדבר בכלל, היא הייתה מוכנה לרכב עד אליו ולטפס לסל.

ביום ההצעה, הוא התרגש בכל מאודו. ליד הפסל של המזרקה שלף סבעת צנועה.

"אהובתי, התינשאי לי?" מגובה קומתו הוא כרע ברכ, כדי להביט עמוק בעיניה. בכלוב צלעותיו הרחב, ליבו פעם בחזקה. שיערו השחור הקצר סמר. גופו הרזה הצטמרר. גם בגלל שהיה כל כך קר...

"כן אהובי, כן". ענתה, לא מביטה בעיניו. מהדקת את מעילה לגופה, מביטה באישה פסל העירומה. ובדמיונה, היא עומדת להפוך לאישה פסל שבמרכז המזרקה, מחובקת עם גבר וביניהם מים רכים טהורים.

היא זוכרת שמיד אחרי ההצעה ישנה שינה טובה. שקעה בטוב של מסך ערפל לבן-מתוק. כמעט שכחה, איך בשטף המחשבה הפנימי, היא בודדה ומפוזרת. הוא משך אותה מהתהום.. מאיזה חלק נורא ואיום בתוכה. משך אותה אליו

עכשיו הם נטמעו בקשר.

הוא אוהב את השקיעות מחלונם. עננים בשמיים מעל ביתם נסעו וכאו.

הוא חשב שהמציאות הפכה לשתיקה ולבדידות. זה העציב אותו.

יש לו עכשיו אישה אחרת. הוא הגיע לבקר בדירה המרוהטת. "את יודעת, נסענו רחוק. הקמנו בית. אהבנו. ילדנו. בנינו חיים שלמים. אהבות קטנות. רגעים של אמת. נתתי לך את היקר לי מכל. אבל, רק כעת אני יכול באמת להדליק את האור".

והיא כתבה: "עכשיו אני יכולה לפגוש את הילדה שעדיין חיה בתוכי. עומדת שם, ברחוב, מחפשת איך להגיע. ממהרת להספיק, ממהרת לתפוס את האוטובוס. עכשיו, סוף־סוף תסכימי לא לרוץ, ילדה, כדי לגלות את קשת הצבעים שמופיעה כשנשארים.

אדום של כעס ישן, שנחנק.

כתום של תשוקה, שנשכחה.

צהוב של צחוק פראי, שנחבא לצאת.

ירוק של ריפוי.

אינדיגו של אינטואיציה עתיקה.

וסגול, סגול עמוק של חיבור".

שמלה לבנה צ'רנה שולמנוביץ'

נפגשנו בחסות הלילה
הירח עלה במרום
עינים טובות,
ניצוץ של אהבה.
לבשתי שמלה לבנה
להגג אהבתנו עם כלם.
להראות שאין בי דפי,
בדיוק כפי שלמדו אותי כלם.
אך רק אתה ידעת,
שפתח השמלה הלבנה
רקמתי שמלת קשת,
צבעונית ויחודית.
ובמקום שהוא בית
אני פושטת שמלתי הלבנה
עומדת בכל צבעי הקשת
גאה וזוהרת,
בדיוק כפי שאני
אמתית, כל קשת הרגשות
פרוסה,
איני מנסה להתחבא לך

אתה נותן לי מקום לזהר
בכל הצבעים, חזקה.
ברק מבחוצי אני נראית פשוטה
בצבע אחד,
כי אולי כך לא ישתנו ויתנו לי
לקיות את חיי.

צילו ראובן פרומר

הייתה זו שעת בין־ערביים. עוד מעט והשמש תשקע ועימה תתפוגג מעט החמימות שעוד ניתן היה לסחוט מקרניה הכתומות ביום חורפי זה באותם רגעים מעטים שבהם הצליחו הקרניים לפלח את שמיכת העננים המשוטטים בשמים או לפלס לעצמם חריץ בעלוות צמרות העצים שמסביב.

למרות שחורף עמד לו הי יחף ובמכנסיים קצרים מעוררי תמיהה וגיחוך עוטה על כתפיו קפוצ'ון צמר כהה, עצם את עיניו והפקיר את גופו לליטוף העדין והמנחם של גלי החום – המידלדלים והולכים – שבכל זאת הצליחו להגיע מאי־שם מאחור טרם תצלול השמש סופית, טטבע ותיעלם במעמקי הים המשחיר באופק עד לבוקר של מחר.

הקרניים הוורודות שירטטו בשחור כהה על פני האריחים החומים־אדומים, המרצפים במשבצות אחידות של 20X20 את המרפסת הענקית, את צילו של הי החל מכפות רגליו היחפות ועד אמצע חזהו. כאן, מעצמות הסרעפת ולמעלה אל הכתפיים הצוואר והראש שינה השרטוט כיוון, כאילו התקפל ונשבר לוח השרטוט ובאחת טיפס בזווית ישרה של 90 מעלות כלפי מעלה והמשיך ונצרב על קיר המעקה המסויד־לבן שהקיף את כל המרפסת סביב והתרומם מן הרצפה במרחק של כעשרה מטרים ממקום עמדו של הי. וכך שכב לו צילו השחור של הי ללא נוע – שני שלישיו בשכיבה ושלישו מאונך – מפקיר את עצמו לגחמות איבריו וגופו של אדוניו ונענה בחוסר עניין להושטת־יד, הרמת רגל או נענוע מתחכם של הראש.

"יש קשר!" הרהר הי בליבו.

"שיפסיק כבר לשגע אותי" צרח בלא קול צילו...

כך עמד לו הי בעיניים עצומות, הוזה בהקיץ, מתמסר לליטוף הרוח הקלה המנשבת וממכרת...

כעבור פרק זמן לא ידוע נייער הו ומהורהר וחולמני התקדם בעצלתיים לכיוון המעקה מביט ובוהן בקפדנות את צילו השוכב לפניו הולך ומתכווץ הולך וקטן עם כל צעד שלו ואין לא-ידו! אין מי שיושיעו...

בהגיעו הו אל המעקה נעלם צילו לגמרי. הו ידע כי צילו נמצא היכן שהוא מתחתיו אך לא ראה מאומה. בכל זאת חש – או לפחות כך היה נדמה לו – מעין דגדוג או עקצוץ בכפות רגליו היחפות והיה בטוח כי אלה אצבעות רגליו של צילו מדגדגות את כפות רגליו שלו אם כי, כאמור, לא ראה מאומה.

הו נעמד צמוד למעקה ונשען מעט קדימה אל מעבר למעקה המרפסת בה שהה שהיא גג הקומה השנייה בבניין.

בהביטו למטה נדהם לראות כעשרה מטרים מתחתיו על המדרכה בחצר שלמטה את ראשו של צילו מביט אליו נועץ בו עיניו בתימהון. לגופו של צילו לא היה כל זכר והו תהה בליבו מה אירע לו. רגליו של הו כאן על המרפסת (וכנראה גם כפות רגלי צילו), ראשו של צילו מונח מעבר למעקה אי-שם על המדרכה שבחצר ולגופו של צילו אין זכר. לא זו אף זו אלא שראשו של צילו השוכב למטה בוהה בהו בעיניים ירוקות בורקות – אפשר לומר במבט "ממזרי". וכך עומד לו הו ומביט למטה אל עבר ראשו של צילו שהוא בתורו בוהה בראשו שלו, של הו תאווה המציץ עליו מלמעלה מן המרפסת על רקע צמרות עצים משחירים ושמיים כחולים לבנים אפורים הלובשים אט-אט גוון כתום עז של לפני שקיעה...

מחזה סוריאליסטי ללא ספק...

אט-אט שקעה לה השמש וחשיכה אפילה השתררה ויחד עימה נעלם לאיטו גם ראשו של צילו כאילו התאדה. נמוג.

הו חש עייפות והחליט לחזור הבייתה בעוד תעלומת גופו הנעלם של צילו ממשיכה להטריד את מנוחתו.

לילה לבן חיכה לו ללא ספק...

איה היונה? תמר דוד־כריספי

יוֹנָה לְבָנָה
עִם עֵלָה שֶׁל זֵית
אֶבְדָּה אֶת חַיּוֹנִיּוּתָהּ,
שָׁנִים שֶׁל הַמִּתְנָה
לִפְרִיץ מֵהַתּוֹדָעָה
אֶל הָעֲשׂוּיָה,
נוֹצוֹתֶיהָ הַקְּוִירוּ
עִם הַשָּׁנִים,
הַזֵּית יָבֵשׁ
וְאֶבְדָּה מִשְׁמָעוּתוֹ!
נוֹמֵר זְכָרוֹן הַלֵּבָן
כְּכַנִּיעָה,
כְּהֶרֶם תִּגָּל לָבָן
עַל שָׁנִים שֶׁל אֲמוּנָה
עַל בּוֹאָה שֶׁל הַיּוֹנָה
שֶׁעֲדִין מִתְמַהֲמַהֵת לָהּ
בְּדַרְכָּהּ וְאוֹלִי
שׁוֹנָתָה אֶת צִבְעָה!

כחול ולבן

שירה בז

כָּחַל וְלָבֵן

כָּחַל וְלָבֵן

אֵלֶּה הַצָּבָעִים שְׁלִי

שֶׁל כָּל אֶחָת וְאֶחָד מִסְבִּיבֵי

הַקִּפְסָה הַשְּׁחֹרָה

מְקִלִּיטָה

תְּקֵלָה מִתְמַשְׁכֶּת

חֲבֵט לְבוֹא לְתַקוּנָה

מִזְכִּירָה לְעֶצְמִי

הַשְּׁחֹר לֹא שְׁלִי

שולה ברנע

לָבֶן בְּנִפִּי הָאֲנֻזִים בְּרָקִיעַ
חֶלֶף בְּהֶבֶזֶק חֵד –
והִבְלִיט אֶת הַשָּׁחַר בְּנוֹ,
לוֹ הִתְכַּבֵּס בְּצַחוֹרָם
נָתַן הָיָה אֵף לְהַמְרִיא.

"בכל עת יהיו בגדיך לבנים" (קהלת ט, ח)

ורד סיידון

בְּכָל עֵת יִהְיוּ בְּגָדֶיךָ לְבָנִים

וְזֶה יֵעָטֶר שְׂעָרְךָ

בְּכָל דּוֹר יִהְיוּ בְּנֶיךָ נְעָנִים

לְאוֹרֶךְ, לְקוֹל שִׁירְךָ

לובשת חג שירלי שמואל

פּוֹרֶשֶׁת מִפֶּה לְבָנָה
עַל שֶׁלֶחֶן.

מְבַקֶּשֶׁת לְהַכְנִים
לְבִיתָהּ הַרְגֵּשָׁה
שֶׁל חַג.

לּוֹבֶשֶׁת חַג
גַּם כְּשֶׁמִּבְחוּץ
הַכֹּל קוֹדֵר וְאֶפֶר,
מְבִיטָה בַּמֶּרְאֶה,
לּוֹבֶשֶׁת חֵיוֹד.

מוֹצֵאת לֶךְ פָּנָה
שְׁמַאֲרָה אֶת יוֹמָהּ,
מַאֲרָה אֶת פְּנִיָּהּ,
מַאֲרָה אֶת לִבָּהּ.

דֶּה לָבֵן מְנִיחָה לְפָנֶיהָ
דֶּה לָבֵן- חֶלֶק לֵילָא כְּתָם.

מחפֿשֿת לך דֶּרֶךְ,
סוללת לך שְׂבִיל,
שְׂבִיל עָלִיו תּוֹכְלִי
לְצַעַד לֹא פֶסֶד,
לֹא חֲשֹׁשׁ
פֶּן יֵשׁוּב תִּמְעָדִי בְּדֶרֶךְ
פֶּן יֵשׁוּב תִּטְעִי בְּכוּוֹן.

עַם מִפָּה לִכְנֶה,
סוללת לך שְׂבִיל,
נוֹטַעַת בָּךְ חֵג.

דנה אדרי־פינבלט

שלומי יואב אטיה

שירה בז

מיכל ברזילי

שולה ברנע

מינה גורל

רוברט גרנטין

תמר דוד־כריספי

עמית דרבקין־חן

טל הולצמן

דפנה חיימוביץ'

יאנה סיטרמן־לסרי

ורד סיידון

ראובן פרומר

רויטל קלם

צ'רנה שולמנוביץ'

שירלי שמואל

